

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 420/2019
27.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Поповић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Вук Ранковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3976/16 од 09.06.2016. године, на седници одржаној 27.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3976/16 од 09.06.2016. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3976/16 од 09.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 49/15 од 11.03.2015. године, исправљеном решењем истог суда П 49/15 од 23.03.2016. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу, на име дуга по основу закупнине стана исплати износ од 1.950 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име дуга по основу закупнине стана исплати износ од још 2.100 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на износ главног дуга од 4.050 евра плати домицилну камату од 01.07.2004. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је компензациони приговор тужене којим је тражила да се обавезе тужилац да јој на име дуга за пружање терапеутских услуга исплати износ од 3.580 евра. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3976/16 од 09.06.2016. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђено првостепено решење о исправци од 23.03.2016. године. Ставом другим изреке, одбијене су, као неосноване, жалбе тужиоца и тужене и потврђена првостепена пресуда са исправком у ставовима првом, другом, четвртом и петом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата на име дуга, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је тужбени захтев делимично усвојен, а делимично одбијен и одбијен компензациони приговор. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужене не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, односно не указује на постојање другачијих одлука, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, а правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради дуга, поднета је 25.04.2005. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 1.950 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић